

τούς Ἕλληνας ἐκεῖ νὰ καλοπερνῶνε, γιὰ νᾶχουνε σήμερα δικαίωμα νὰναθεματίζουεν τὸ Βενιζέλο γιὰτὶ δὲ φρόντισε ἢ δὲ μπόρεσε νὰν τούς Ἑλλαδοποιήσει ἔλους. Τὸ ἐναντίο, ἔλοι μοῦ λέγανε πὼς ὕστερ' ἀπὸ τὸ 97 ἢ ζωὴ κάτω ἀπὸ τὸν Τούρκικο ζυγὸ τούς εἶχε γίνε ἀφόρητη, πὼς ὁ Τούρκος τούς φερνότανε χαμάλικα, πὼς καθόλου δὲν τούς λογαρίαζε. Τί περισσότερο ἔχουνε νὰ πάθουνε σήμερα ἀπὸ τὸ Βούργαρο; Ὁ Τούρκος δὲν ἄφισε καταπίεση, ἐξευτελισμό, ἀτίμωση ποῦ νὰ μὴν τὰ ἐφαρμόσει ἀπάνου τους, γιὰ νᾶχει ἔτσι ὁ Βούργαρος τὴν πρωτοβουλία, νὰ ποῦμε, σήμερα σ' αὐτό.

Καὶ πάλι ὄχι κ' ἔτσι. Ἡ Ἑλλάδα τοῦ 1913 δὲν εἶναι ἡ Ἑλλάδα τοῦ 1897, θᾶχει βαρύτερο τὸ χέρι καὶ δυνατώτερη τὴ φωνή, καὶ θὰ μπορέσει νὰ προστατέψει τούς ὑπηκόους της. Ὅσο χωριότης κι ἂ φανεῖ ὁ Βούργαρος αὔριο, θὰν τὸ λογαριάσει νὰ ἐφαρμόσει ὀλη τὴ χωριατιά του σ' Ἑλληνα πολίτη ποῦ θὰ τύχει νὰ ζεῖ στὴ χώρα του. Πάνε κείνα ποῦ ξέρανε οἱ φίλοι μας. Τὰ πράματα ἀλλάξανε κι ἀναγκαστικὰ θὰλλάξουν καὶ θὰνθρωπιστοῦνε καὶ λόγου τους. Ὅσοι λοιπὸ δικοὶ μας ἀλλάζουνε σήμερα ζυγὸ καὶ μπαίνουνε κάτω ἀπὸ τὸ Βούργαρο, ἀντὶ νὰ κλαῖνε καὶ νὰναθεματίζουεν, τὸ μόνο ποῦχουνε νὰ κάνουν εἶναι νὰ μένουν, ἔπως μένανε ἴσαμε τώρα, Ἕλληνας καὶ νὰ καρτεροῦν τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου. Καὶ στὰ ὕστερα συμμαχία προσωρινὴ κάναμε μὲ τούς Βουργάρους, δὲν ἀφαλοκαλληθήκαμε μαζί τους. Ἄ σταθῶνε τίμιοι καὶ τὴν κρατήσουνε γιὰ χρόνια, καλὰ. Ἀλλιώτικα, καὶ κακὸ δικὸ τους θὰ κάνουνε. Ἡ σημερινὴ θέση τῆς Τουρκίας εἶναι μιὰ εὐγλωττὴ ἀπόδειξη πὼς κανένας λογαριασμός δὲ μένει γιὰ πάντα ἀνεξόφλητος.

Ἐγὼ τουλάχιστο δὲν ἀπελπίζουμαι πιὰ γιὰ τίποτε. Ὑστερ' ἀπ' αὐτὰ ποῦ εἶδα, ποῦ ἀκόμα δὲ θαρρῶ πὼς τὰ ὄνειρεύουμαι, καρτερῶ νὰ ἰδῶ κι ἄλλα μεγαλύτερα. Γιὰτὶ ἴσαμε τὰ προχτές εἴμουνα ὁ πιὸ ἀπαισιόδοξος ἴσως Ρωμῖός. Σὲ τίποτα δὲν πίστευα, ἔλα τὰ κορσίδενα καὶ τὰ πιὸ ἱερά ἀκόμα. Ἄκουγα Μεγάλη Ἰδέα καὶ μέσα μου Μεγάλη Μωρία τὴν ἔλεγα. Τούς Πατριώτες τούς μετᾶφραζα σὲ Πατριδοκάπηλους. Μοῦ μιλοῦσανε γιὰ πόλεμο καὶ στὰ χεῖλια μου ἀνέβαινε μιὰ λέξη στερεότυπη, Ὑποχώρηση. Μοῦλεγε κανεὶς πὼς μπορεῖ καμιά μέρα νὰ φτάσουμε ἴσαμε τὴν Ἑλσάωνα, καὶ γὼ ἔτρεχα στὸ χάρτη νὰ ἰδῶ καταποῦ πέφτει ὁ Καθολικισμός. Ἐβλεπα ποῦ φέρνανε τὰ καινούρια κανόνια καὶ μουρμούριζα γιὰτὶ ἀντὶ κανόνια νὰ μὴ φέρνουνε ἀτμόροτρα καὶ θεριστικὲς μηχανές. Καὶ σὺν ἤρθε ὁ «Ἀξέρωφ» στὸ Φάληρο τονὲ χαιρέτησα γιὰ περιττὴ πο-

λυτέλεια καὶ τὸν ἤθελα καλύτερα νᾶναι ἓνα πελώριο ὑπερωκεάνειο.

Σὰς μιλάω εὐλικρινά, πιστεῦτε με. Σήμερα ἄλλαξε ἡ μανταλιτέ μου, σήμερα ἔλα τὰ πιστεύω. Ἡ πατριδα μας θὰ γίνε μεγάλη δύναμη μιὰ μέρα, θὰ θαλασσοκρατήσῃ στὴν Ἀνατολή, θὰ θαματοουργήσῃ ἡ Πατριδα μας. Θὰ μποῦμε καὶ στὴν Πόλη, παιδιά. Πιστεῦτε το. Ἐγὼ ἔλα τὰ πιστεύω πιὰ, μιὰ καὶ πιστεῦσα στὸν ἑαυτὸ μου. Κι αὐτὸ τὸ χρωστάω στὸ Βενιζέλο. Τοῦ χρωστάω λοιπὸν τιμὴ καὶ ὄχι ἀνάθεμα.

ΓΡΑΚΧΟΣ ΓΡΑΙΚΟΣ

“ΘΕΣΣΑΛΙΑ,”

Βροχή τοῦ Ὀλύμπου πνίγει τὴν κοιλάδα,
Τὸ βουνό, ποῦ τὸ Δία ἔχει κορφή του
Φέγγ' ἢ ἀστραπή, σὺν κινιτισμένη δάδα
Μπροστὰ ἀπὸ τὴν ἀθάνατη μορφή του
Μὰ στῆς βουνοκορφῆς του τὴν πεδιάδα,
Μόνος, τὸν Ἥλιο, ἂν χαιρέται λαμπάδα,
Στὸν κεραινοῦ ἀπολύνει τὴν κραιγιή του
— «Κράτει σφιχτά, τὸν πόλεμό σου, Ἑλλάδα!»

Καὶ ὥσα νὰ σβῆι σὲ ἀτόμικρο ἀκρογιάλι
Τὸ κῆμα θολωτὸ κ' ἢ ἀκμή του σώνει,
Νὰ σπᾶει, σὺν τὰργυρόρηχο τὸ κρουστάλλι,
Ἦ βοή βαρυνὰ πολυκίρκη, ξαπλώνει
Καὶ σβῆεται καὶ κυλάει καὶ δυναμώνει,
Στὸν ἴδιο ἀχὸ διπλοχτυπαίει τ' ἀμῶνι,
Τέλος τὸ γέλιο τὸ ἄφθονο προβάλλει,
Γέλιο τοῦ Δία, τὸ βροντερὸ κανόνι!

Καὶ στοῦ Πηνειοῦ τὰ ρέματα ἀπὸ πάνω,
Καθὼς σ' ἀπόσπια τὰ κοτσίφια λένε
Τ' ἀνεβρυτὸ κελᾶδισμα τὸ πλάνο,
Στῆς λαγκαδιῆς σουριζοῦνε τὰ βόλια
Κι ἀκολουθᾶνε τὰ νερά ποῦ ρένε,
Σὺν τὰ κοτσίφια μὲς σ' ἀπόσπια λένε,
Σὺν τὰ πουλιὰ σ' ἀτόβροχο περβόλια!

II

Στὴ λάμψη τὴν ἀπόβροχη, ὅταν γύρι
Θὰ νὰ κινιζῆ ὁ κάμπος κ' ὄλη ἀκόμα
Τ' ἄφθαρτα, ἢ γῆ θὰ δίνῃ, ἀκέρια μῦρα,
Ξυπνᾶω στὸ νοῦ μου, τὴν Ὀλύμπια λύρα,
Σὰ θὰ σιγῆ τὸ στορογγυλὸ τὸ στόμα
Τοῦ κανονιοῦ κ' ἀπ' τῶν Τεμπῶν τὴ θύρα
Θὰ νὰ διαβῶ κ' ἀγνάντια ἀπὸ τὴ Μοῖρα
Θ' ἀνασᾶνω τὸ ἑλεύτερο τὸ χῶμα.

Στὴ λάμψη τὴν ἀπόβροχη, ἄμα θᾶναι
Τῶν παιδιῶν ποῦ ρημάξαν τίς μανάδες,
Λησιμονημένο τὸ ἄγιο παραιμῆθι
Μέσα στῆς δόξας τίς περιπλοκάδες,

Καὶ θὰ φουσκώνῃ ἡ ἀνοιξη τὰ στήθη,
Σὰν πέδικα, στίς νέες ἀναδεντράδες
Τῆς φυλῆς, μὲ τὴν ὄψη μου λουμένῃ
Στὴ φωτεινὴ τῶν ἀθανάτων λήθη.

Σὰ θάνα ἡ μακρυνὴ δουλεία σωμένη
Τοῦ προβατάρη Ἀπόλλωνα τοῦ Φοίβου,
Κι' ὀλόγυμνη ἡ ματιά μου, σηκωμένη,
Θὰ ἰδῇ τὸ πνεῦμα τὸ λαμπρὸ τοῦ Ἐφήβου,
Ποῦ θὰ κερνάῃ στοὺς Ὀλυμπίους, τὴ νιότη
Τὴν αἰώνια, μὲ τὸν ἄμιαστο κρατῆρα,
Σὰν τὴ νευρὴ τοῦ τόξου θὰ τανύσω
Σὲ σημάδι λαμπρότατο τὴ λύρα,
Μὲ τὴν ἀχὼ τοῦ θεοῦ τοῦ γέλιου πρώτη,
Σὰ θὰ σταθῶ τῶν κρύων Τεμπῶν τὴ θύρα!

Καὶ καθὼς βγαίνει ὁ ἥλιος κι ἀγναντεύει
Ἀπὸ ἀσταχῶνε πέλαγο καὶ σ' ἄλλο
Πέλαο σταχῶνε πάει καὶ βασιλεύει
Στὰ Τρίκαλα—καὶ ὁ κάμπος, μ' ἓνα σάλο
Τοῦ ἀνέμου τοῦ ἀνοιξιάτικου ἀναδεύει,
Στὸ κυμάτωμα τὸ ἴδιο τὸ μεγάλο,
Ἐκὼ ποῦ σβεῖ καὶ ἔκὼ ποῦ ζωντανεύει,
Γιὰ μιᾶς φωτιᾶς τὸ ψήλωμα θὰ βάλω!

III

Σιωπὴ τοῦ Πήλιου, φλογισμένη, ἀπ' ὅλη
Τοῦ ἡλιοῦ ποῦ βασιλεύει τὴ λαμπρότη!
Σὲ δειλινὸ πῶς σβύνει περιβόλι
Τὸ βραδυνὸ κελῖδισμα, σὲ σκότη
Ἀβέβαια καὶ σῶν θάμνων τὴ πυκνότη
Βαραίνει πιδ σγουρὸ τὸ δροσοβόλι
Κ' ἡ γῆ ἡ ὄρη μυρίζει, καθὼς ὅλη
Τραβιέται ἀπ' τὴν ἀγκάλῃ τοῦ Τοξότη
Σιωπὴ τοῦ Πήλιου φλογισμένη ἀπ' ὅλη
Τοῦ ἡλιοῦ, ποῦ πάει νὰ δύση, τὴ λαμπρότη!

Σὰ φύγη ξάφνου ἀητὸς ποῦ τὸν τρομάξῃ,
Ἄν ροβολήσῃ ὡς στὴ σπηλιά του βράχος,
Τὸ φτέριασμα του ὡς κῦμα σὰν ἀράξῃ,
Ὅμοια τὸ πρῶτο τὸ ἄκουσμα, ἀπ' τὸ τάχος,
Ἐβούίξε, καθὼς ποῦ ἄπλωσα τὰ χέρια
Νὰ τὸ δεχτῶ στὰ στήθη μου μονάχος!

Δὲ μοῦ ἔκραξε τὴ νιότη τοῦ Ἀχιλλέου,
Μηδὲ τὸ φτερωμένο του ποδῆρι,
Σὰν τὰ κρεμάμενα νερά, τὰ ὄραϊα
Πάντα βογγᾶνε κι' ἀπ' τὴν πλούσια χάρη
Γεμάτα, σὰν τοῦ ἀλόγου τὸ καμάρι,
Ξάφνου προβαίνουν, αἰώνια, πάντα νέα
Κι' ὡς τᾶτια τὰ εἵκαιρα ἀπὸ καβυλάρη
Καὶ φεύγουν καὶ ποθοῦν τὸν ἀντρειωμένο
Ποῦ γὰ νὰ τὰ χαρῇ θὰ νὰ τὰ πάρῃ!

Πήλιο, θάρθῶ νὰ πνίξω στὰ νερά σου,
Καθ' ἄλλη βοή, ἀπ' τὴ βοή ὁποῦ κάνει
Στὰ σπλάγγνα μου, ἡ χαρούμενη καρδιά μου,
Γιὰ τὸ ἄκουσμα τῆς Νίκης, ὁποῦ φτάνει
Κι' ἀχολογᾷ ἡ φωνὴ τῆς στὰ πλευρά σου,

Θαρτῶ νὰ πῶ τὴ δρόσο σου τὴν αἰώνια,
Θὰ ξεδιράσῃ ἡ πίκρα μου στ' ἀηδόνια,
Ποῦ θρέφουν τὰ λαγκάδια τὰ ἰσκιερά σου,
Μὰ πρὶν ἀναίβω τοῦ Ὀλυμποῦ τὰ χιόνια
Καὶ πρὶν τὰ Τέμπη σιωπηλὸς περάσω,
Τὴν ξαφνικὴ ἡσυχία θὰ λογαριάσω,
Μὲς στὴν καρδιά μου, ἀπ' τὰ στερνὰ τὰ χρόνια!

IV

Σὲ λόφους, ποῦ ροδίζει τὸ ἀσφοδεῖλι
Θὰ νὰ πλανιέται ὁ πελαργός, ποῦ τὰ ἴδια
Χέρια τοῦ ὄχτροῦ, τοῦ ἀπλώσαν μὲ φιλία,
Τὸ εἰρηνικὸ πουλί, ποῦ αὐγὴ καὶ δεῖλι
Ἀργοπατάει στοὺς κάμπους καὶ τὰ φεῖδια
Ψάχνει καὶ σῶν σπιτιῶν τ' ἀποκαῖδια
Χτίζει φωλιά, γαλήνια Θεσσαλία!

Τροῦ ἀλόγου κ' ἡ γενιά θὰ ξυναπάρῃ,
Ποῦ ἀπὸ τὰ χέρια ἔβηκε τοῦ Φειδία,
Σφιχτὴ καὶ ὀρητικὴ, μὲ τὸ καμάρι
Τοῦ ἀπάρθενου, τοῦ ἐφήβου καβαλάρη,
Στοὺς δρόμους τοῦ ἡλιοῦ, μὲ μπροστὰ τὸ στήθος,
Ἄψιὰ κ' ἐγαντιωμένη, ὅπως ὁ μῦθος
Καὶ ἡ γῆ σου, τὴν ἐπλάσαν, Θεσσαλία!

Ἦ Θεσσαλία, κι' ἀνόργωτη εἶσ' ἀκόμα!
Καὶ νὰ καματερά σου μουκανιῶνται
Ὅργωνοντας ἀδρὰ τὸ πλούσιο χῶμα,
Ποῦ μέσα του ἀθησαύριστα κοιμῶνται
Τὰ τρισβαθα ἀγαθὰ καὶ τὸ καθένα
Ἀποσταμένο ὡς καταγὶς πλαγιαῖση,
Στὴ δειλινὴ ἀπλωσιά σου, ἀναπαμμένα,
Σὰ θησαυροῦ εἶναι φύλακες σὲ πλάση,
Ποῦ εἶν' ὅλα λιθωμένα, μαγεμένα!

Ἦ Θεσσαλία! Ἦ μυστικὴ ἀρετὴ σου,
Ἄκόμα εἶν' ἀγγιχτὴ ἀπ' ἀνθρώπου χέρι
Λάμπει στὸ νοῦ μου ὡς τοῦ βραδυοῦ τὸ ἀστέρι
Ἦ νιότη σου ἡ ἀδρὴ καὶ ἡ δύναμὴ σου
Ὅς τώρα, ὄκνοι καὶ οἱ ἀνθρώποι στὴ γῆ σου
Πλούσιο, Θεά, τῶν δούλων σου τὸ ἀσκέρι!
Μὰ ἐγώ, πῶχῳ ἀνασάνει στὴν χορφή σου,
Τὸ παντοδύναμό σου καλοκαῖρι
Κ' ἔπια, ὦ, πῶς ἔπια, ἀπὸ τὴν ἡδονὴ σου,
Ποῦ δίπλα στοὺς Ὀλύμπιους, μ' ἔχει φέρει,

Βλέπω γιὰ σέ, πιδ ταιριαστὸ τὸ ἀτσάλι,
Τὴ μηχανή, ποῦ ἀλάθενη δουλεύει,
Τὸ ρυθμικὸν ἀχόν, ὁποῦ θεριεύει
Τὰ πλήθη καὶ τὰ ὑψώνει, μὲ τὴν πάλῃ,
Τῶν νερῶν σου τὴ δύναμη ξεμένη
Στὴν ἀνάγκη, ἀπ' τὴ δίψα πιδ μεγάλῃ
Καὶ βλέπω στ' οὐρανοῦ σου τὸ κρουστᾶλλι
Οἱ ἀνθρώποι νὰ πετᾶνε οἱ φτερωμένοι
Ἐλεύθεροι, καὶ μέσα στὴν ἀγκάλῃ
Τῆς λευτεριᾶς σου, πιδ θεριὰ ὑψωμένοι!

Ἦ Θεσσαλία! ἀνάγκη καὶ παιγνίδι,
Τῶν Θεῶν σου εἶν' ἡ ψυχὴ—καὶ βλέπω τώρα,

Μὲ τὸν ἀητὸ τοῦ Ὀλύμπου καὶ τὸ φίδι
 Τοῦ κάμπου σου, νὰ ὑψώνουνε μιὰ χώρα
 Σὰν τὰ Μετέωρα, δυνατὴ στὴ μπόρα
 Καὶ κρεμαστὴ στοῦ κίνδυνου τὸ φρούδι !

Ρυθμός, ρυθμός, τὴ γῆ σοῦ νὰ γεμίση,
 Τὸν οὐρανὸ σου ν' αὐλακώση ! ὦ πλέρια
 Τῆς δύνამης ἀντίχτυπα στὴ φύση,
 Παλμοὶ τῆς ζωῆς, ὡσὰν παλμοὶ ἀπ' ἀστέρια,
 Πλάστρες φωτιές, σὰ σύγνεφα στὴ δύση
 Πλούσιες, ἀλύγιστα, ἀτσυλένια χέρια !
 Ρυθμός—κι' ἀπάνωθ' ἐξου νὰ φύσηση,
 Σὰν τὰ σφοδρὰ μετέωρα σου, νὰ σείση
 Τὸν πλοῦτό σου, στὰ λαῦρα μεσημέρια !

Γιατὶ καὶ ποῦθε ἄλλοῦ μπορεῖ νὰ γύρη,
 Ὁ δυνατός, τὴ σκαλισμένη πλώρα,
 Παρὰ στὸ ξέχειλό σου πανηγῦρι
 Τὸ μυστικὸ καὶ μέγα, ἀσταχοφόρα,
 Καὶ τῆς χαρᾶς του ἀκράτης τὸ ποτήρι,
 Ποῦ ἄλλοῦ θὰ πιῇ, πὺ ἀκέραιο, ὦ πλουτοφόρα,
 Ποῦ ὡσὰ βωμὸς τοῦ εἶν' εἴτοιμα τὰ δῶρα,
 Τοῦ δυνατοῦ, ποῦ ὁ πόθος ἔχει γύρει ;

Τὰ αἰώνια, ἄξια του μόνο, ἔχεις στοιχεῖα.
 Στὸν ἄερα σου τοῦ πόθου ἢ θέρμη πνέει
 Καὶ Ὀλύμπια στέκει ἀντίκτυρα του ἢ Ἀνία.
 Καὶ γιὰ μιὰ φλόγα, ἀσβυστη φλόγα, καίει,
 Πρωτόγονη ἢ ὄρμη καὶ ἡ ἁρμονία
 Σὰν ποταμὸς, καταμεσὶς σου, ρέει !

ὦ Θεσσαλία, τοῦ Ἀχιλλέου γεννήτρα,
 Ποῦ μὲ τὸν ἥλιο μάχεται καὶ πέρνει
 Τῆς ὁμορφιάς, στὴ θλίψη του, τὰ λύτρα
 Γῆ, πλατὰ γῆ, μὲ τὴ γενναία τὴ φύτρα,
 Ποῦ δοῦλος λαὸς στὴ βασιλεία τῆς γέρνει,
 Στὴν ἀπλωσιά σου, ἡ δύναμη τοῦ ταύρου,
 Παρθένα καὶ γαλήνι καὶ νικήτρα
 Καὶ ἥρωϊκῆς σοφίας, λάμπει ξυπνήτρα
 Ἡ διδαχὴ τοῦ Χείρωνος Κενταύρου !

V

Καὶ σεῖς, ὦ Τέμπη, ποῦ στερνὸς ἐστάθη
 Γαλήνιος νικητὴς σας, ὁ μέγας
 Τῆς Μαντῶς λάτρης καὶ ὡς κανένιας ἄλλος
 Ἐγνώρισε τὰ κρύα, τὰ θεῖά σας βάθη
 Καὶ τ' ὄραμά του, ὡσὰν ἀητὸς ἐγάθη,
 Φτεροκοπώντας πρὸς τὸ αἰώνιο Κάλλος.
 ὦ Τέμπη, ὦ ἱερὴ, βαθεῖα κοιλάδα,
 Στὸν Ἴσκιό ἀπ' τὰ πλατάνια σας, σὰ θαῖρω
 Θεοῦ ἕναν ἕπνο καὶ ὅλη τὴν Ἑλλάδα
 Ὁ ἀγκαλιαστὴ μὲς στ' ἄνεργο τὸ λαῖρο·

ὦ Τέμπη κρύα, χαρίστε μου τὴ λήθη
 Καὶ τοῦ κημοῦ καὶ τῆς σκληβιάς ἀκέρια,
 Τὸ νοῦ μου ξυναλούστε μὲς στὰ βύθη
 Τῶν αἰώνιων πηγῶν καὶ ἀπὸ τὰ στήθη
 Πάρτε τὴν πλάκα μὲ Νεραΐδων χέρια,

Δόστε με πάλι, δλάκερο στὰ μάγια
 Τοῦ θροῦ καὶ τῆς σιωπῆς σας καὶ κρεμάστε
 Ἀγιώκλημα, τὴ σκέψη μου, στὰ πλάγια
 Τ' ἀθάνατὰ τῶν βράχων σας, στὴν ἄγια

Δόστε με φύση, ἁρμονικὸ καλάμι,
 Νᾶχω τὸ κρῦο νερὸ στὴν ἀπαλάμη
 Χωρὶς νὰ τὸ ζητάω, σὰ νᾶναι πέτρα,
 Ἡ κρύα ριπὴ σας μέσα μου νὰ δράμη
 Μὲ τῆς Ὀλύμπιας μοῖρας σας τὰ μέτρα
 Καὶ νὰ νιώσω ἀνοιχτὰ καὶ διάρρωτα ὄλα,
 Σὰ μιὰ πηγὴ, στὰ στήθη μου, τ' ἀστέρια !

ὦ Τέμπη, στὴν ψυχὴ μου φωτοβόλα,
 Σὰ φεγγαριοῦ μιὰ γέμιση στὰ χιόνια,
 Στὴν πνοή σας, δὲν εἶν' ὄλα, δὲν εἶν' ὄλα ;
 Σὰν τὸ ζαρκάδι, μοῦ σκιρτᾶν τὰ χρόνια
 Τοῦ πόνου, στὴ γλυκεῖά σας τὴν κοιλάδα
 Τὸ σήμερα, σὺν κίνκνος πλέει ἀπάνω
 Στὸ ρέμα τοῦ Πηνειοῦ. Αἰώνια, αἰώνια,
 Δὲν εἶναι ἡ λευτεριά ; ὦ, ἄς ἀνασάνω
 Τὸ ἐλεύτερο τὸ χῶμα καὶ ἀπ' τὴ Μοῖρα
 Ἀγνάντια, στὴν ἀθάνατή σας θύρα,
 Ἄς κρούσω, ὡσὰ νευρὴ σὲ ἡμίθεων τόξα,
 Τὸν κεραινὸ τοῦ Δία, σ' Ὀλύμπια Λύρα,
 Κύνκου φωνὴ πλισμένο ἀπὸ τὴ Δόξα.
 — « Ἐράτει σφιχτὰ, τὸν πόλεμό σου, Ἑλλάδα ! »

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΣ

ΤΟΥ ΠΑΛΗΚΑΡΙΟΥ Ο ΧΑΜΟΣ

Χαρὰ στὸ νιὸ τὸν καλονιὸ βαβάλλα στ' ὄριον αἰτι,
 ποῦ γιὰ τῆς Δόξας ξεκινάει τ' ἀστραφτερὸ παλάτι.
 Στὸ δρόμο του μαῖρες στεριές μὲ δράκους καὶ μὲ λάμεις
 καὶ ποταμιῶνε γύργαλα νερά, μονιὰ τοῦ χάρον.
 Σουρῖζον βόλια ἀνίδωτα καὶ σεῖεται ἡ γις στὸ βρόντο
 τῶν κανονιῶν καὶ πέρτουνε σωροὶ τὰ παληκάρια,
 καὶ τὰ κοράκια κρῶζουνε καὶ χαμηλὰ πετᾶνε
 Χαρὰ στὸ νιὸ π' ἀδειλιστος στοῦ πόθου τ' ὄριον αἰτι,
 φτάνει καὶ κροῖει περὶ φανος στῆς Δόξας τὸ παλάτι.
 Φίδι τὸ βόλι ἀρέχτηκε τοῦ μορφονιοῦ τὰ νιώτα,
 καὶ τὰ σωριάξει ὀρηκτικὰ στὸ ρηγικὸ κατώφλι.
 Κ' ἡ πόρτα ἢ μαλαμόπορτα τρῖζει, βογγάει καὶ ἀνοίγει
 καὶ μύρια φῶτα—Ὀνειράτα—νὰ τὸν δεχτοῖν τοῦ στέλει
 Τὴ Δόξα ὁ νιὸς παντρεύεται καὶ οἱ διαλεχτοὶ γιορτάστε.
 Ἀνάψτε κόκκινα κερὰ ἀπ' τὴν κρυφὴ του φλόγα
 καὶ τραγουδώντας φέγγετε ὡθε γοργοὶ περᾶστε.
 Πλούσιο τὸ γαῖμα μὰ κρασί ξεχύνεται καὶ βάφει
 τὸ σκαλοπάτι ποῦ ἀκριβὸ λαμπραίνει τὸ χρυσάφι.

ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΔΙΠΛΑ